

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

1

Օ՛ր ժամանակ, Օ՛ր ժամանակ, Օ ժամանակ անծայրածիր,
 Եկուր հրաշքով մը ետ դարձիր,
 Որոշ տեղեր քիչ մ' յամեցիր, որոշ տեղեր թրուէ անցիր.
 Հին տրմակի մ' առջեւ կեցիր:

2

Կանգ առ այլեւս, Օ՛ր ժամանակ, ռ՞ւր կը շտապես,
 Ո՞ւր կը քաշես քու ետեւէդ՝ զիս ալ այդպէս,
 Տես, կը հասնինք Ամայութեան անծայրածիր,
 Եկուր ինծի մըտիկ ըրէ ու ետ դարձիր:

3

Օ՛ր կեանք, ի՛նչ կըրնամ ես ըսպատել քեզմէ ա՛լ,
 Ասկէ ետք ի՛նչ կըրնաս տակաւին ինծի տալ.—
 Օ՛ր կրնաս գետ ինծ տալ մի խաղաղ վերջալոյս,
 Կըրնայ Սիւքն իրիկունան՝ բերել դեռ բոյր ու յոյգ:

4

Ա՛հ, իմ սիրտը մըրըրկայոյց ծով է անափ, անյատակ,
 Ծովուն վերեւ մըշուշ ու մէգ ու երկինք մը ամպամած,
 Քանի-քանի իզներ ու սէր, երազ, անուրջ ու փափաք,
 Նաւարկած եմ անոք վրայ եւ անոր մէջ ընկըզմած:

5

Կ'ուզեմ՝ ամեն աշխարհ եկող սիրոյ Գին՝ով արբեմայ,
 Ոչ մէկ էակ չը յագեցած եւ աչքը բաց չը գընայ,
 Դուք իմ զըրկուած եղբայր-քոյրեր, դուռըս բաց է ամենուդ,
 Զոյգ-զոյգ մըտէք, թող ոչ մէկ մարդ դուրսն առանձին չը մնայ:

6

Այնպէ՛ս ծաբաւ է հոգիս, ու յոգնած այնպէս.
 Որ չեմ յիշեր թէ երբ է ծաբաւ չեմ եղած,
 Ե՞րբ էր արդեօք որ Զուրի հանդիպած եմ ես,
 Ս' Անաղատին մէջ ե՞րբ էր որ անձրեւ տեղաց:

7

Թէ հազար տարիներ քընացած ըլլամ ես,
 Ու դարձած մոխիր ու փոշի, հող,
 Ու յանկարծ թէ լըսեմ ես ձայնըդ սըրտակէզ,
 Հայաստան, պիտ' ցատկեմ ու վագեմ սըրտաղոյ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ